

Varga Zoltán

Csomagolunk

Nem eszünk barackot, vagy epret,
netán narancsot, vagy kekszet.
Nem iszunk üdítőt, vagy alkoholt,
semmi olyat, ami megszokott.

Pusztán olyat, ami fénnel teli,
és a konkurenst telibe veri.
Csomagolást csomagolunk magunkba,
így vesszük a figurát agyafúrtra.

Nem hordunk félcipőt, vagy bakancsot,
minimum valamilyen értékes agancsot.
Nem viselünk nadrágot, se szoknyát,
egész alkatunk termék kiosztás.

Nem hallgatunk zenét, intelmet.
Ujjainkat neveli az internet.
Ezeket nem a mai kor szüli.
A lehetőség, a belső formálja, üti.

Elterülő

Próbálja máshogyan az utat
bevenni az irányt hazafele,
és megszámol minden urat
aki soha nem tart vele.
A kimért föld vele.

És a kimért kabát, hátizsák.
Kilóra adják, kilóra veszik.
Bámulja a saras taticát.
A tegnapi vihar nyoma majdnem elnyeli.
Görcsös ujjait számolásra kiteszi.

Ez nem elterelő, elterülő hadművelet.
A szemközti domb képe
síkságként ül le mellé. Nem fűszeres.
Ez jut neki, a sokaság széle.
Enyhén rohan. A próbának vége.

Kihűlés

Ajkaidban szótlan vagy,
arcaidban mérhetetlen.
Alulra, felülre nem nézel.
Nem a tested tartatlan.

Annyira kihűlnél szívesen!
Mindegy szerepeket vennél,
és létre - csalna szimbiózisban,
a tér és a fegyelem mívesen.

És ahogy mindened koccan
sebbel-lobbal a párnákkal,
az aktákkal kicsontozva,
felejténél villám gyorsan.

Nem kínálnál megtorlást, alkut.
Ezek hiánya alatt is
vígan fellógnak. És a
kihagyható szobába jutsz.

BUDAHÁZI TIBOR: Fal – 2014

